

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kvædlinger eller Smaakvad

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 362. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_251-txt-shoot-idm10527/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

"vist maate man da ahne frøgtelig Uveir. Dsaa ved
"Reinhardts mig saa uventede Bortgang faldt disse
"Ded mig tungt paa Sinde: Luther benkattedes i sit
"63de Aar fra Ulykken, som næste Aar begyndte, Rein-
"hard bestryktes i samme Alder under frøgtelige Vars-
"ler; maate det ikke falde os ind ved at see paa Luthers
"og hans Dage: gif det saa med det grønne
"Træe, hvor dan vil det gaae med det Tørrel

"Jeg veed meget vel, at hartad alle Boglærde
"og mange Tusinder med dem, see ad saadanne Truds-
"ler og bange Forventninger, men derved forvistes en
"Christen om, at Uveiret er saare nær og maatte komme,
"thi ligesom der gif tit i Noa Dage, de aade, de druckte
"og toge til Høgte og foragerde Varsler, indtil den
"Dag Noa gif ind i Arken, ja lige til Synfloden
"kom og tog dem alle bort, saa skal og Menneskens
"Søns Tilkommelse være; ikke alene den store i Da-
"agens Ende, men og hver odelæggende Hjemsovelse,
"thi ogsaa i Sodom aad de og drak, og plantede og
"byggede trægt, til Jiden og Svovelten kom."

Saa talte jeg i November 1812 med Diet fæ-
"stet paa Guds usvigelige Ord, paa de forbigangne
"Dage og Tidernes Tegn, og Synet fluffede ikke. Dø-
"læggelse i fuldt Maat bragde det næste Aar over Sach-
"sen og Wittenbergs Hoiskole nedlagdes, der trehundrede
"Aar vare foctagne, siden Luther der blev Doctor i Theo-
"logien, til et Tegn at den Lærdom, som udgik fra
"den høie Skole, var nu aldeles afslagt i Landene,

var ligesom jordet med Reinhard, der i Wittenberg
holdt dens Liigprædiken.

Det lod det som Uveiret end vilde drage over,
thi den frøgtelige Mand der enstund havde ført Guds
Bredes Riis, Napoleon medstyretes som i en Haan-
debinding fra sin Throne, og Jubel over Fred og Fri-
hed gjenløb i Landene. Det er og vist, vilde Folkene
og deres Regjenter have kjendt Herrens vældige
Haand og ydmyget sig under den, da havde Han i
Miskundhed angret det Onde, som Han havde beslut-
tet over Landene, men nei, de sagde det vel, at Herren
tilhørde den Evige, men viselig de fleste hylfede med
deres Læber, naar de taledes saa, deres egen Kløgt og
Kraft og Tilfælde tattede de i Hjertet for Sjælen,
det var aabenbart, thi ei tænkte de paa at vandre i et
nyt Land for Guds Afsigt, ja, de Werdens Herret,
der bleve besungne som dens Frelser, som erklærede
at de havde grebet til Vaaben for Sandhed og Retfær-
dighed, som sagde, at Gud havde kronet deres Vaaben
med Held, de visde, hvor paa de stode, da de
kjøbde sig et værdstigt Slavind for Nordens uslydige
Blod; det var den første Brug de gjorde af Sjælen
ved Trudsel med Hunger og Odelæggelse at tvinge et
fredeligt ædelt Folk til at bære Makkens under et Jern-
aag, smeddet i det Værksted, de sagde sig at ville for-
styre; ja de satte Kronen paa deres Daad ved at er-
klære, at Wittenberg, revet fra sin gamle Herrens
Stamme, skilt ved den Skole, hvorfra Guds Ded ud-

